

Vidék

Magazin **Country Magazine**

termofoldertekeles.hu

Osztatlan? Érték azonnali

Osztatlan közös tulajdon

Mit mond a megosztásról a miniszter?

Vidékfejlesztési pénzek

Csaknem ezermilliárd forint idén

Klímaügy: Kárpát-medence

Interjú Bozó László akadémikussal

Csúcs lesz az egyetem Gödöllőn

Interjú Gyuricza Csabával,
a MATE rektorával

XI. évfolyam | 2021. április • www.videkmagazin.hu
Ára: 2200 Ft | Előfizetőknek: 2000 Ft | Külföldön: 8 €; 36 Lei; 840 Dinar

Csúcs lesz az egyetem Gödöllőn

A gödöllői egyetem átalakult és nevet is váltott: ma már Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem néven, államilag elismert magán felsőoktatási intézményként működik tovább. Mi a reform célja, előnyei és a folyamat végrehajtása közben milyen kihívásokkal kell szembenézni? A kérdésekre Prof. Dr. Gyuricza Csaba, az Egyetem rektora adta meg a választ a vele készült interjúban.

Írta: Tóth László Levente

– **Mi a véleménye az agrár-felsőoktatás átalakításáról annak tükrében, hogy ennek szükségességét évek óta szorgalmazza?**

– Valóban, már 8-10 éve jeleztem, hogy az akkori struktúra nem jó, eléggé szétaprózott, kis intézmények működtek nagyon kevés hallgatóval és egyre kevesebb oktatóval. A korfa is nagyon kedvezőtlen volt, gyakorlatilag kiürültek az agrár-felsőoktatási intézmények. Az elmúlt 25-30 év valójában hiába szólt folyamatos integrációkról, összeolvadásokról, új intézményekről, a tényleges áttörés nem zajlott le. Az akkori egyesülési folyamatok keretében egymás mellé rendelték ugyan az intézményeket, intézményrészeket, de a valós integrációt jelentő szervezeti átalakítás és a

szakmai logika mentén történő konstrukció kiépítése nem valósult meg. Az elmúlt három évtizedben gyakorlatilag évente történtek ilyen átalakítások. Csak a gödöllői egyetem történetét nézve ezen időszak alatt annyi átalakításon ment át ez az intézmény, hogy az szinte megszámlálhatatlan. Az akkori összevonási törekvések összességében nem változtatták meg az agrár-felsőoktatás szerkezetét, ugyanúgy megmaradt a szétaprózottsága, legalább 17 képzőhelyen oktattak felsőfokú mezőgazdasági képzést, sajnos még a legutolsó időszakban is képzőhelyenként átlagosan kevesebb, mint ezer hallgatóval. Közben Európában megfigyelhető volt az a tendencia, hogy erős, centralizált intézmények jöttek létre, amelyek nagy

erővel jelentek meg a hazai és globális felsőoktatási térben, a munkaerőpiacon, valamint a nemzetközi pályázatokért folytatott versenyben. A kormány – az agrárágazatban érdekeltek támogatásával – többször megpróbált valós integrációt elindítani, de ez a kezdeményezés végül sosem hozott igazi sikereket. Ezt követően megindult újra az erről való gondolkodás, hiszen az élet kikényszerítette. A hazai agrár-felsőoktatás jelenleg – számos területen fellelhető sikerei ellenére – messze van attól a színvonaltól, amit hazánk adottságait tekintve megérdemelne. Ezért felállt egy olyan munkacsoport, amely kormányzati felkérésre elkezdett gondolkodni szervezetfejlesztő cégekkel közösen azon, hogy miként lehetne hatékonyabbá ten-

ni a magyar agrár-felsőoktatást, továbbá egy olyan intézményrendszert felépíteni, amely hosszú távon versenyképes és hatékony tud lenni. Egy évvel ezelőtt, 2020 márciusában döntött a kormány arról, hogy elindítja az agrár-felsőoktatás integrációját.

– Hogyan?

– A kormány első lépésben bevonta az integrációba a gödöllői székhelyű Szent István Egyetemet, a Kaposvári Egyetemet, az Eszterházy Károly Egyetem gyöngyösi Károly Róbert Campusát és a Pannon Egyetem keszthelyi Georgikon Karát. A feladat az volt, hogy augusztusra állítsunk fel egy olyan új egyetemet, amely alapját jelenti majd egy alapítványi fenntartású intézménynek. Ez egy összetett és nagyon bonyolult integráció volt, hiszen először egyesítettük a négy említett intézményt, majd ezt követően a tavaly augusztusban felálló új Szent István Egyetem bázisán elkezdtük az állami, minisztériumi fenntartású egyetem átalakítását alapítványi fenntartású intézménnyé. Az új alapokon álló egyetemet február 1-vel kellett létrehozunk úgy, hogy ehhez még a Nemzeti Agrárkutatási és Innovációs Központ (NAIK) 11 intézetét és 4 gazdasági társaságát, valamint a Debreceni Egyetem Karcagi Kutatóintézetét is hozzácsatoltuk. Így jött létre az alapítványi fenntartású Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetem (MATE) február 1-jén.

– Mi változott a korábbi állami fenntartáshoz képest?

– Először is vannak olyan változások, amelyek függetlenek az alapítványi fenntartástól. Ide tartozik például, hogy én egy olyan intézménynek a vezetésére kaptam megbízást, ami szakmai alapon létrejövő, tényleges integrációt tud megvalósítani. Leegyszerűsítve nemcsak intézmények „random” egymás mellé „pakolását” jelenti, hanem a párhuzamosságokat megszüntető integrációt szakterületi alapon. Nagyon szoros együttműködésben és kapcsolódva az ágazati és a szakpolitikai, valamint a munkaerő-piaci elvárásokhoz, igazodva

a nemzetközi tendenciákhoz, trendekhez. Így építettük föl az Egyetem új szervezetét-szerkezetét, megszüntetve a kancellári rendszert, a kari struktúrát (ami már a nemzetközi egyetemi világban is régóta idejétmúlttá vált) és erős szakterületi szakmai intézeteket hoztunk létre. Az intézményen belüli párhuzamosságokat szinte teljesen felszámoltuk, a hasonló szakterületi egységeket egybevontuk, melyek akár campusokon átívelő intézményekként működnek, egységes szakmai irányítással. Így alakultak ki azok a szakmai intézetek, amelyekből összesen 22 van az Egyetemen. Ezek mind egy-egy fontos ágazatot fednek le, a növénytermesztéstől, állattenyésztéstől, kertészettől kezdve a környezettudományokon, szőlészet-borászaton, élelmiszertudományokon át a tájépítészig és a vidékfejlesztésig. A MATE szinte az agrárium minden területét lefedi, kivéve az állatorvostudományokat és az erdészetet, ennek a két szakterületnek egy-egy önálló szakegyeteme van. A MATE az agrártudományok mellett négy másik tudományterületen is folytat képzéseket, kutatásokat, ezek pedig az agrár-szakterülethez nagyon szorosan kapcsolódó műszaki és gazdasági tudományok. Van továbbá két olyan terület, amely részben kapcsolódik. Az egyik a neveléstudomány, hiszen például az agrárpedagógia, a lovas-tanári képzés terén számos átfedés van. A másik terület a művészeti képzés, a művészeti kart a Kaposvári Egyetemtől „örököltük”, ez a képzés intézet formájában továbbra is működik és a MATE részét képezi, színesítve az itt zajló munkát. Összességében tehát így állt össze az az intézményrendszer, amely csaknem 15 ezer hallgatóval és 2500 munkatárssal, 5 campuson és több mint 50 telephelyen működik.

– Merre tovább?

– Az integráció második szakasza befejeződött, de nem zárult le még teljesen, hiszen ezen a multicampusú egyetemen – amelyen összeállt egy szakmailag egységes és racionális szervezeti rendszer – nagyon komoly infrastrukturális beruházásokat ter-

vezünk. Felújításokat, fejlesztéseket, például a kutatási területen, ennek a munkának a központi bázisa Gödöllőn lesz, az előkészületek már el is kezdődtek. Összességében egy 200 milliárd forintos program keretében gondolkodunk, amire a kormány előzetesen rábólintott, az előleg beérkezése révén pedig a tervezés, felújítás is hamarosan elindul. Ez egy akkora fejlesztés, amilyenre Magyarország legújabb kori történetében nem volt példa a felsőoktatásban egy egyetem életében sem. Ez azzal is együtt jár, hogy az agrár-felsőoktatás színe-javát lehetőség szerint egy campusra, Gödöllőre koncentráljuk, ami a képzések jelentős részének az idehozatalát jelenti. Természetesen vannak képzések, amelyeket az ország más részein is megtartunk. Hiszen a felsőoktatásnak van egy nagyon fontos vetülete – és ez az agrár-felsőoktatásra különösen érvényes –, az oktatás és a kutatás mellett egy „harmadik missziót” is ellát, ez pedig a vidéki értelmiség helyben képzése. Ez nyilvánvalóan olyan vidéki lábakat, kisebb oktatási egységeket – centrumokat, campusokat, akár felnőttképzési központot – jelent, ami a vidéki értelmiség, illetve a gazdatársadalom képzését támogatni, segíteni tudja. Már csak azért is, mert ki kell mondani, az agrártársadalom szakképzettségét tekintve jelenleg nem állunk ott, ahol állnunk kellene. Magyarországon hozzávetőleg 400 ezer fő gazdasági szereplő – vállalkozó, munkavállaló – dolgozik az agráriumban és mindössze 3-4 százalékkuk rendelkezik agrár-felsőoktatási végzettséggel. Ezen javítani nyilvánvaló feladatunk, hiszen az agrárgazdaság egy csúcstechnológiai ágazattá vált, ami folyamatos képzést igényel. Akkor is így van ez, ha az ágazatban dolgozók nagyon jelentős része nem rendelkezik alapszintű képzettséggel a felsőoktatás területén. Részben emiatt változtatunk most az Egyetem hosszú távú működésén úgy, hogy közben az oktatási struktúránkat is átalakítjuk, a képzési szerkezetet megreformálva. Az elmúlt években nagyon jelentős fejlesztések

zajlottak az agrár-felsőoktatásban, 15 éve elindult a bolognai rendszer, a kétszintű képzés. Az elmúlt években ugyanakkor nagyon jelentős változás történt az agráriumban, de az agrár-felsőoktatás kevésbé fejlődött, emiatt most a kettőt egymáshoz kell „igazítani”.

– Fentiek tükrében az új intézmény színre tétele után, az összehangolások közben korai-e azt felvetni, hogy új oktatási formák, szakok mennyire jöhetnek szóba a MATE keretein belül?

– Nem korai, mert néhány alapelvet már el lehet mondani. Egy egyetem akkor végzi jól a feladatát, ha az oktatása a piaci elvárásokhoz és a társadalmi igényekhez igazodik. Az teljesen természetes, hogy a meglévő oktatási szerkezetünket meg kell újítani, integrációtól függetlenül is folyamatosan modernizálni kell. Különösen az elmúlt időszakban olyan gyorsan változó területek esetében, mint az agrárium, a vidék, a vidék fejlesztése. A szakpolitika-

ban, például az uniós támogatáspolitikai kapcsán is hetévenkénti pénzügyi ciklusonként olyan változások zajlanak, hogy azt az oktatásnak is le kell követnie. Amennyiben az új irányok, a zöld szemlélet, a különböző környezet- és éghajlatvédelmi intézkedések nem jelennek meg hangsúlyosabban az oktatásban, akkor ezeknek a gyakorlatban nagyon nehéz megfelelni. Ehhez pedig folyamatosan igazodni, alkalmazkodni kell, szakember-utánpótlást kell képezni. Említhetem az agrárdigitalizációval kapcsolatos változásokat is, ami hatalmas ugrást jelent a mezőgazdaságnak. A precíziós gazdálkodásról 5-10 éve még csak érdekességként beszéltünk, ma már szinte annyira része lett az agráriumnak, hogy lassan a precíziós gazdálkodás elavult fogalommmá válik. Napjainkban már teljesen természetes, hogy a gazdálkodás egyre több helyen precíziós technológiákkal zajlik és magába foglalja az agrárdigitalizációt. A mezőgazdasági képzéseinket mi már

ennek megfelelően alakítjuk át. Azokat az informatikai, digitalizációs ismereteket, amelyek korábban még esetleg érdekességként jelentek meg az oktatásban, most teljes egészében a részévé tesszük. A kikerülő mérnökeinknek ezekkel az ismeretekkel rendelkezniük kell, hiszen ezt már a gyakorlati élet is elvárja a gazdálkodóktól. Az egyes – például gazdasági, műszaki – területeknek is megváltozott a képzésen belüli aránya, ebben is sok újítást eszközünk, szintén a piaci igényeknek megfelelően. Vannak olyan új szakterületek, amelyek most jelennek meg, főleg a mesterképzésben. Ezekkel bővítjük az oktatási programunkat, új szakokat indítunk. Nézzük továbbá az adott tudományhoz kapcsolódó területeket. Ma már mindennek az alapja az adat, ami önálló tudománnyá vált, ilyen jellegű képzések nem voltak idáig az agráriumban, de mi most ezt már el kívánjuk indítani. Új élelmiszergazdasági képzéseket indítottunk magyar és angol nyelven, hiszen

a külföldiek képzése külön stratégiai irány az Egyetem számára. Néhány éve megszüntették az ökológiai gazdálkodási mérnökképzést, ezt az irányt újraindítjuk mesterszinten. Vannak tehát már olyan pontok, amelyeket a stratégiánkba illesztve – amellet, hogy tartalmilag is megújítjuk a szakjainkat – új szakokkal is megjelenünk. Az oktatásnak ez a tartalmi megújítása, reformja már elindult. Ennek kapcsán is számos olyan párhuzamosság van még most is, amelyek a mindennapi működés gazdaságosságát nehezítik, ezeket harmonizáljuk és átláthatóbb szakstruktúrát alakítunk ki. Magyarországon nagyon szétaprózott az agrárszakok rendszere, még mindig sok, kis létszámú szak működik, gazdaságtalanul. Jelenleg nálunk, az Egyetemen csak szakfelelős 130-140 van, míg például a világ vezető agrár-felsőoktatási intézményében, a Wageningeni Egyetemen 60 szakot tartanak fenn. Említhetem a Bécsi Egyetemet is, amely a közép-európai térségben számít vezetőnek, ott is kevesebb, mint 70 szakról beszélhetünk agrár-szakterületen. A szakokat intézményrendszeren belül jobban tudjuk racionalizálni és hatékonyabbá tenni, annak érdekében, hogy a képzéseink a jövőben színvonalasabbak lehessenek. Ez a munka, mint említettem, már elkezdődött, ami egy nagyon intenzív megújítási programot jelent.

– Miközben fokozatváltás történik szakmai és forrásoldalról egyaránt, hogyan segíti az új, alapítványi fenntartási forma ezt a folyamatot? Jól gondolom, hogy több szabad kezet kap ezzel egy oktatási intézmény, mint állami fenntartásúként?

– Ennek kapcsán én inkább úgy fogalmaznék, az alapítványi struktúra keretében a lehetőségek tárháza bővül. A költségvetési gazdálkodási forma nagyon bekorlátozott és beszabályozott keretrendszerrel jelentett a források felhasználásában, a bérezésben, korlátozottak voltak a motivációs lehetőségek. Úgy is mondhatnám, hogy a költségvetési rendszer nem ösztönzte a dolgozókat nagyobb teljesítmény elérésére, hiszen nem voltak motivációs rendszerek.

Mindenki egy meghatározott összeget keresett, az is, aki éjjel-nappal dolgozott és az is, aki csak bejött és az óráját megtartotta. Ilyen szempontból tehát nem volt olyan motivációs tényező, ami az előre haladást segítette volna. Míg az alapítványi fenntartás – amelyben minden dolgozó a Munka Törvénykönyve szerinti besorolásban munkavállalóvá válik – ezt nézve szabadabb gazdálkodási lehetőséget jelent. A munkavállaló talán kevesebb védeltséget élvez, de a teljesítmény ösztönzésének mindenképpen megvannak a lehetőségei. Mi most, nyilvánvalóan ennek érdekében, egy teljesítményértékelési rendszert dolgozunk ki, amelyben a munkavállalókat motiválni lehet a nagyobb teljesítményre, és aki ezt eléri, azt meg is tudja fizetni az Egyetem. És azért tudjuk ezt honorálni, mert egy ezt lehetővé tévő gazdálkodási rendszert tudunk működtetni az alapítványi fenntartás keretében. Ez tehát egy óriási előny, annak, aki eredményt akar elérni. Számára ez egy kiteljesedési lehetőség is egyben, miközben tisztes jövedelemhez jut. Erre a korábbi, költségvetési intézményi formában nem volt lehetőség. Ez az előny elsősorban az oktatókra, kutatókra vonatkozik, de ugyanez a teljesítményértékelési lehetőség és motivációs rendszer az Egyetem működtetését támogató intézményi – pénzügyi, jogi, gazdasági és egyéb területen dolgozó – munkatársak számára is adott. Ezt a bérezési struktúrát számukra is kidolgozzuk. Sokkal motiváltabb rendszert tudunk tehát működtetni így, annak az összes előnyével. Ebből a szempontból a 2021-es átmeneti évről számított, hiszen ezeket a szabályozókat ki kell dolgozni, ami időt vesz igénybe. Annak érdekében, hogy a munkavállalók bérezése, motivációja fel tudjon zárkózni részben a nemzetközi, hasonló jellegű intézményekhez, részben a versenyszférához.

FEJLESZTÉS: 200 MRD FT

– Jól sejtem, hogy a nem is olyan távoli jövőben talán arról is lesznek majd hírek, milyen vendégoktatókkal bővül az Egyetem, hiszen minden esély meglesz arra, hogy a legjobbakat vonzza magához a MATE?

– Így van, az új egyetem vezetésének a mozgásterének a szempontból ilyen szempontból sokkal nagyobb ahhoz, hogy a kiválóságokat meg tudja fizetni és be tudja vonzani az egyetemre.

Beszélhetünk akár itthonról, a gyakorlati életből, a piacról azoknak a szakembereknek a mérnöki képzésbe történő bevonásáról, akik előadásokat, gyakorlatokat tudnak tartani, vagy akár külföldi vendégprofesszorokról. Ezt a munkát már mi is elkezdjük. Ahhoz, hogy sok külföldi diákunk legyen, akik tandíjat fizetnek és bevételt jelentenek az egyetemnek, olyan szakokra és professzorokra van szükség, akik idevonzák őket. Erre most adott a lehetőség, hiszen olyan költséggazdálkodásunk van, ami lehetővé teszi a mozgásterünk szabad kialakítását.

– Személy szerint elvárja a kutatást mindenkitől, aki oktatási tevékenységet folytat vagy ez ma már nem is kérdés?

– Ez egy nagyon jó kérdés, ugyanis általában az a mondás járja az egyetemeken, hogy aki egyetemen tanít, annak oktatni és kutatni egyaránt kell. Ez a hagyományos állami felsőoktatási intézményrendszerben követendő modell, ezért egyénre szabott rendszert szeretnénk kialakítani. Nyilvánvaló, hogy vannak olyanok, akik a személyiségükből fakadóan inkább jó oktatók, de kevésbé áll hozzájuk közel a kutatás és ez fordítva is igaz. Aki kiváló és értékes publikációkat, cikkeket, felfedezéseket, szabadalmakat tud produkálni, de nem szeret oktatni, annak lehetőséget kell biztosítani arra, hogy a munka-

ideje nagyobb részében inkább annak a kutatásnak éljen, amiben a nagyobb eredményt tudja elérni és az egyetemet „felfelé húzza”, hírnevét tudja öregbíteni. Nem lehet elvárni minden egyetemi oktatótól, hogy ugyanolyan arányban végezze az oktatást, mint a kutatást, mert ez egyénfüggő. A világ legjelentősebb egyetemei ma már eleve célzottan úgy veszik fel a kutatókat, oktatókat, hogy meghatározzák: a munkaidejük hány százalékát fordítják kutatásra, illetve oktatásra, attól függően, mik az erősségei az adott illetőnek. Így lehet nagyobb teljesítményre sarkallni az egyént és egyetemi szinten a munkát is. A nemzetközi ranglistákat megnézve az oktatási és a kutatási teljesítmények nagyon fontosak, de mindenképp azt a részt kell előnyben részesíteni, amiben ő kiváló és a leghatékonyabban tud működni. Vannak olyan kutatóink, akik nemzetközi szinten a világszínvonalat képviselik, a világ kutatóinak TOP 200-ában ott vannak, ami óriási dolog. Tőlük ugyanakkor felesleges lenne elvárni azt az óraterhelést, amit az egyetemi oktatóktól elvárnak, mert nem biztos, hogy egy ilyen kutató képes lenne rá, hiszen az erőforrásait teljes mértékben leköti a munkája már így is. Hagyni kell inkább kiteljesedni a kutatási területén, hogy fiatal utódgenerációt is képezzen, nemzetközi publikációkat készítsen, kutatócsoportokat mozgasson, nemzetközi forrásokat hozzon be és mellette természetesen az oktatásban olyan szinten vegyen részt, hogy az ilyen leterhelés mellett elfogadható legyen. Ezen a területen is nagyobb szabadságot szeretnénk majd adni hosszabb távon az oktatóknak, annak megfelelően, hogy ki miként tudja elérni a nagyobb teljesítményt az egyes területeken.

– Ezzel részben már válaszolt arra a kérdésre is, hogy az átalakulás a hallgatók szemszögéből hogyan néz ki, de nekik miért is válik még hasznukra ez a történet?

– Egy hallgató számára akkor vonzó egy egyetem, ha izgalmas, korszerű

és eladható tudást ad. Az előbbiekhöz ugyanakkor azt azért hozzá kell tenni, hogy az agrárium nem a legkedveltebb ágazat, s az agrártudomány sem a legnépszerűbbek közé tartozik. Ezt lehet látni a jelentkezési számokból is. Ez egy folyamatosan alakuló tendencia, a 90-es évek elejétől romlott az agrárium és az agrár-felsőoktatás megítélése. Ez a folyamat nemcsak Magyarországon, hanem egész Európában, sőt világszere megfigyelhető volt. Olyannyira, hogy egy ideig az agrár-oktatással foglalkozó egyetemek, szakok nevéből száműzték a mezőgazdaság szót, a mezőgazdaság egyszerűen nem volt „eladható” kifejezés. Az elmúlt években szerencsére megtörtént a fordulat, lezajlott egy jelentős változás, felértékelődtek azok a javak, amelyeket a mezőgazdaság révén állítanak elő. Ez nyilván egy másfajta megközelítést és megítélést hozott a mezőgazdaság számára, de még mindig van javítani való ezen. Ennek kapcsán az is egy nagyon fontos szempont, hogy mivel a mezőgazdaság nagyon átalakult az elmúlt években, a reális képet kell megjeleníteni a mai fiatalok számára, mert a legtöbbjükben nem a valós kép él a mezőgazdaságról. A mi felelősségünk is nagy, hogy ennek megértésében a környezeti nevelés révén folyamatos kommunikációval segítsük a legfia-

„NAPJAINKBAN MÁR TELJESEN TERMÉSZETES, HOGY A GAZDÁLKODÁS EGYRE TÖBB HELYEN PRECÍZIÓS TECHNOLÓGIÁKKAL ZAJLIK ÉS MAGÁBA FOGLALJA AZ AGRÁRDIGITALIZÁCIÓT.”

talabb korosztályokat, óvodásokat, általános és középiskolásokat, illetve a szüleiket. Lássák, hogy ma már a mezőgazdaság nem arról szól, mint 20 éve vagy akár 10 évvel ezelőtt, hanem ez egy korszerű, csúcstechnológiákkal működő ágazat és rengeteg izgalmat hordoz magában. Azokat az ismereteket, amelyeket a műszaki területeken, az informatikában fellelhetnek, itt közvetlenül alkalmazott formában lehet stabil, hosszú távon eladható tudással megszerezni. Annak érdekében, hogy

ezeket az ismereteket az itt végzettek majd egy nagyon széles spektrumot lefedve – például az élelmiszer alapanyag-előállítás, az élelmiszerbiztonság, az egészséges ivóvíz, környezetünk megóvása érdekében – használni, kamatoztatni tudják. Aki az egyetemre bekerül, azt nézi, hogy az itt megszerelhető tudás mennyire korszerű, milyen professzorai vannak. Itt jelenik meg a már körbejárt szempont: ahhoz, hogy az egyetem vonzereje jelentős legyen, ahhoz jó oktatókra, jó kutatókra, megfelelő infrastruktúrára van szükség. Ezért építünk új egyetemet, ezért alakítunk ki egy olyan kutatási-oktatási infrastruktúrát, ami vonzó a fiataloknak, nemcsak szakmai értelemben. A szabadidős tevékenységek vonatkozásában is további szolgáltatásokat biztosítunk, például sportlétesítményeket építünk. Miközben szeretnénk a legnevesebb kutatókat, professzorokat külföldről ide vonzani, hiszen a megfelelő infrastruktúrával a jó kutatási-oktatási feltételeket is biztosítani tudjuk. Összességében tehát ezek összefüggenek egymással, és ha ezeket a feltételeket meg tudjuk teremteni, akkor ez a diákok számára is vonzó. Akik hozzánk jönnek, jól is fogják magukat érezni. Különösen egy olyan sokszínű közösségben, egyetemen, ahol jelenleg is 102 országból érkezik a hallgatók kö-

zössége. Az Egyetem 15 ezer hallgatójából több mint kétezer külföldi, de ezt az arányt szeretnénk tovább növelni, 14-15 százalékot tervezünk, ami pár éven belül 20 százalék körülire bővíthet, az idegen nyelvű képzéseink arányának növelésével együtt. Ez a sokszínűség tehát, ami az egyetem világát jellemzi, azzal együtt, hogy ilyen sokféle képzésből lehet majd választani egy campuson belül, mint Gödöllőn, mindenképpen igen jelentős vonzerőt jelent. Ezt mi ráadásul erősíteni szeretnénk, amihez

egyébként a magyar agrárkutató és a magyar agrár-felsőoktatás révén jó alapokkal rendelkezünk. Ezért van sok hallgatónk, külföldről is, mert ismert és elismert a magyar agrártudás, a magyar agrár-felsőoktatásnak pedig megvan a presztízse és a vonzereje még ma is – az interjú elején említett problémák ellenére. Most pedig egy nagyon határozott pozitív változás következik.

– Hogyan alakultak a felvételi eredmények a járványos időszakban, a korábban megszokott kommunikációs csatornák jelentős szűkülése mellett?

– Számunkra több szempontból is érdekes és nagy izgalommal várt időszak volt ez. Egyrészt a pandémia megváltozott beiskolázási programot igényelt a részünkről, másrészt felállt egy új intézményrendszer, új névvel. Nagyon fontos visszajelzéseként vártuk, hogy miként hat ez ki a jelentkezésekre, a hallgatói létszámokra. A múlt évhez viszonyítva szerencsére nagyon pozitívak az eredmények, hiszen egyetemi szinten összességében majdnem 30 százalékkal növeltük a jelentkezések számát a tavalyihoz képest. Országosan is 10-11 százalékkal nőtt a felsőoktatásba jelentkezők száma éves összevetésben, az összes intézményt tekintve konkrétan 110-111 ezer körüli volt a múlt évi 100 ezerhez képest. Nálunk viszont az országos átlag csaknem háromszorosának megfelelő jelentkezés volt. Vannak olyan szakjaink, szakterületek, campusok, ahová több mint 80 százalékkal nőtt a jelentkezés, például a Kaposvári Campus egyes képzéseire. Nagyon impozáns és népszerű a kertészeti képzésünk, amely szintén szép jelentkezési eredményeket ért el, ahogyan a tájépítészeti vagy az élelmiszermérnöki képzésünk iránt is jelentősen megnőtt az érdeklődés. Az új, kevésbé a személyes, mint inkább az online jelenlétre szorító beisko-

lázási rendszer tehát eredményt hozott nálunk – mint mindenhol másutt is egyébként –, illetve az Egyetem nevét is be tudtuk vezetni, amire az elmúlt időszakban nagy hangsúlyt helyeztünk.

Az első visszajelzés persze már az év elején megvolt, hiszen a keresztféléves képzések esetében is nagyon szép eredményt értünk el, országosan a harmadik legtöbb jelentkezés volt nálunk. Ez szintén rendkívül kiemelkedő a korábbi évekhez képest, de „abszolút értékben” is, hiszen elmondhatjuk, hogy a harmadik legtöbb jelentkezés a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem és a Szegedi Tudományegyetem után a Magyar Agrár- és Élettudományi Egyetemre érkezett a keresztféléves mesterképzésekre.

– A MATE vezetésével a győri Széchenyi István Egyetem, az Állatorvostudományi Egyetem és a Digitális Jólét Program közös konzorciumot hozott létre a Digitális Agrárakadémia fejlesztésének irányítására. Mit lehet tudni erről?

– Én azt vallom, hogy a hagyományos értelemben vett könyvek sosem fognak elavulni és kimenni a divatból, de az egyetemeken, az oktatásban ma azt lehet látni, hogy nagyon jelentős változáson mennek át az újabb generációk. A mai huszonévesek számára az oktatási anyagot és a tanulást nem az jelenti, hogy kezükbe veszik a tankönyvet, leülnek és olvassák, hanem különböző elektronikus készülékeken azonnal előhozhatnak különféle platformokat, oldalakat és azt rögtön tanulmányozzák, szintetizálják, átalakítják. Egészen máshogy tanul tehát a mai húszéves generáció, mint akár 10 évvel ezelőtt, hiszen jelentős változás következett be, főleg a digitalizációnak, a különböző informatikai eszközök fejlődésének köszönhetően. Ebből adódóan ehhez nekünk ehhez is alkalmazkodni,

igazodni kell, az oktatás anyagát is át kell alakítanunk. Másrészt napjainkban olyan gyorsan változnak az ismeretek, hogy ezt a tankönyvek nem tudják lekövetni. Amikor megváltozik például egy szabályozás, a digitalizáció miatt azonnal információt kapunk arról, de mire megjelenik egy könyv, már elavulttá válhat bizonyos része. Ugyanakkor, ha ezeket az ismereteket digitalizált formában készítjük el és adjuk közre oktatási segédletként, akkor ezek az ismeretek bármikor módosíthatók, így naprakészek lehetnek. Ez nemcsak a jövő, hanem már a jelen is és az oktatásunk rendszerét ennek szellemében próbáljuk elkészíteni. Ez a munka is megindult már, számos olyan digitális tananyagot készítettünk el szövegek, képek, filmek formájában, amelyek különböző elektronikus eszközök segítségével, interneten elérhetőek és az elkövetkező időszak is nyilván erről fog szólni. A Digitális Agrárakadémia egyik feladata az, hogy az agráriumban fontos ismereteket digitalizált formában is elérhetővé tegye, másrészt a hazai agrártársadalom számára olyan képzési lehetőségeket biztosítson, amik akár személyes jelenléttel, akár távoktatás formájában közvetlenül elérhetőek. Nemcsak az országhatáron belül, hanem az egész Kárpát-medencében, a magyarlakta területekre kiterjesztve. Ez számunkra nem újdonság, hiszen nálunk a határon túli képzés évek óta zajlik, már a MATE-jogelőd Szent István Egyetemen is így volt. Kárpátalján, Székelyföldön, a Felvidéken, a Délvidéken gyakorlatilag mindenhol, kihelyezett képzések, közös programok formájában. Jelenleg is mintegy 600 körüli hallgatónk van a határon túli területekről. Ezeket a már működő képzéseket ugyanakkor ki szeretnénk terjeszteni a gazdálkodók számára, a szaktanácsadás, a felnőttképzés irányába. Egy sokkal szélesebb kört szeretnénk tehát így elérni, hogy az említett digitális technológiákkal számukra a legkorszerűbb ismereteket adjuk át.